

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 46

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 355)

Διόλου δύσκολον νὰ ὑπέθετε καὶ νὰ ἡλπίζε τοιοῦτό τι ὁ πλοίαρχός μας· καὶ ἂν δὲν εἶπε τίποτε ἕως τώρα, ἴσως ἐφοβεῖτο νὰ μὴ τὸν ἀπογοητεύσουν, ὑποδεικνύοντες εἰς αὐτὸν τὰς θενὴ μέρη τοῦ συλλογισμοῦ του. Καὶ ἦτο πραγματικῶς πολὺ παρακινδυνευμένος. Διὰ τοιαύτην σωτηρίαν ἀπηττεῖτο συρροὴ ἐκτάκτως ἐντυχῶν περιστάσεων. Καὶ αὐτὸς ὁ αἰσιόδοξος ναύκληρός μας, πρὸς τὸν ὁποῖον ὠμίλησα περὶ τούτου, μοὶ εἶπεν :

— "Ὅλα συμβαίνουν εἰς αὐτὴν τὴν κόσμον, κύριε Ζώρλιγκ !.. Ἄλλ' αὐτὸ πού μου λέτε ... τί νὰ σας πῶ ! μοῦ φαίνεται τόσῳ δύσκολο ! .. Θέλετε δηλαδὴ νὰ παραδεχθῶ πῶς ὁ Οὐίλλιαμ. Γκὺ καὶ οἱ ἄλλοι μπορεῖ νὰ πίνουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ οὐίσκη σὲ κανένα καπηλεῖο τοῦ Χόβαρτ Γόουν ! ἔ ; Εἶνε τὸ ἴδιο εἰς τὴν νὰ μου λέτε πῶς αὔριο τὸ μεσημέρι θὰ φάμε καὶ μετὰ ἔς τὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ Ἀτκινς ! »

Κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ὁμιχλώδεις ἡμέρας δὲν εἶδα διόλου τὸν Διρκ Πέτερς. Δὲν εἶχε ζητήσῃ νὰ με πλησιάσῃ, καὶ ἔμενε διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως πλησίον τῆς λέμβου, ὡς φρουρός. Εἶχε πεισθῇ ὅτι τὸ μυστικόν του, ἐν μέρει τοῦλάχιστον, ἦτο γνωστὸν εἰς τὸ πλήρωμα, καὶ περισσότερον παρά ποτε ἀπέφευγε τοὺς συντρόφους του, κοιμώμενος ὅταν αὐτοὶ ἐγρηγόρουν, καὶ γρηγορῶν ὅταν ἐκοιμῶντο. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ μετενόει διότι μοὶ εἶχεν ἐξομολογηθῇ, φανταζόμενος, ὅτι διὰ τούτου ἐκίνησε τὴν περιφρόνησίν μου.

Ἄλλ' ὄχι ! μόνον βαθύτατον οἶκτον ἡσθάνομην πρὸς τὸν δυστυχῆ μιγάδα.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἶπω πόσον μᾶς ἐφάνησαν μακραί, μονότονοι καὶ μελαγχολικαὶ αἱ ὥραι, αἱ διαρρέουσσαι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης, τὸν πυκνὸν πέπλον τῆς ὁποίας δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σχίσῃ ὁ ἄνεμος. Οὔτε διὰ τῆς μεγαλητέρας προσηλώσεως ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνῃ κανεὶς, ἐν οἱαδήποτε στιγμῇ, τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ὁ ἥλιος ἄνωθεν τοῦ ὀρίζοντος· ἐπομένως ἀδύνατον νὰ ὀρισθῇ εἰς πλάτος καὶ εἰς μήκος ἡ θέσις τοῦ ὀγκοπάγου. Ὅτι ἐξηκολού-

θει νὰ πλῆξῃ νοτιοανατολικῶς—ἡ μᾶλλον βορειοδυτικῶς, ἀφ' ἧς διήλθε τὸν πόλον,—ἦτο πιθανόν, ἀλλ' ὄχι καὶ βέβαιον. Δὲν ἐδλέπαμεν γύρω μας, ἐπομένως δὲν εἶχαμε σημεῖον συγκρίσεως, διὰ νὰντιληφθῶμεν τὴν μετακίνησίν του. Καὶ ἀκίνητος ἄννητο, δὲν θὰ το ἤσθα νόμισθα περισσότερον. Ἄλλως τε ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ ἐντελῶς, καὶ φλόξ φανοῦ, ἐκτεθειμένη εἰς τὸ ὑπαιθρον, οὔτε κἂν ἐταλαντεύετο. Κρωγμοὶ πτηνῶν ἀσθενεῖς, διασχίζοντες τὴν ὁμιχλώδη ἀτμοσφαῖραν, μόλις διεκόπτον τὴν σιγὴν. Σμήνη λάρων καὶ κλυδωνομάντων, ἐ-

πέψαυον ἱπτάμενα τὴν κορυφὴν τοῦ ὀγκοπάγου, ἀφ' ἧς ἐκαθήμεν παρατηρῶν. Πρὸς ποῖαν διεύθυνσιν ἔφευγον ἄρα γε τὰ ταχύπτερα ταῦτα πτηνά, τὰ ὁποῖα ἡ προσέγγισις τοῦ χειμῶνος ἐξεδίωκε μέχρι τῶν ὀρίων τοῦ Ἀνταρκτικοῦ.

Μίαν ἡμέραν, ὁ ναύκληρος ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ το ἐξιγνιάσῃ, εἶχεν ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφὴν, ἐκτυπήθη εἰς τὸ στήθος ἀπὸ ἑνα γιγαντιαῖον λάρων, (ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κερανταχοεζων, αἱ πτέρυγες τῶν ὁποίων ἔχουν μήκος δώδεκα ποδῶν) καὶ ἐκτυπήθη με τὴν δύναμιν, ὥστε ἐξηπλώθη ἀνάσκελα.

— Νὰ χαθῇ τὸ ζωντέβολο ! μοῦ ἔλεγεν ὕστερα ὅταν κατῆλθεν εἰς τὸ ὁροπέδιον. Φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσα !.. Μοῦ δίνει μιά... πᾶτ ! κάτω, μὲ τὰ τέσσαρα ψηλά, σὰν ἄλογο πού βῦναι τὴν ράχη του... Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς κατῶρθωσα νὰ πιασθῶ καὶ νὰ μὴν κατακυλήσω... εἰ δὲ μὴ ἀντίομαστέλλο !.. « Ἐ ! δὲν βλέπεις καὶ λιγάνι μπροστὰ σου ; Πῶς πέφτεις ἐστὶ ἀπάνω ἔς τὸν κόσμον ; » ἐφώναξα τοῦ πουλιοῦ. Καὶ οὔτε ἓνα παρ' οὐδὲν δὲν μοι εἶπε τὸ ζωντέβολο !

« Ἐκτυπήθη με τὴν δύναμιν, ὥστε ἐξηπλώθη ἀνάσκελα. »
(Σελ. 361, στήλ. 6'.)

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ ναύκληρος ἐκινδύνευσε νὰ κρημνισθῇ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, ἕως κάτω εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας, τὰ ὧτά μας ἐπαράχθησαν ἀπὸ ἰσχυρὰ ὀγκανίσματα, ἀνερχόμενα ἐκ τῶν κάτω. Καθὼς παρητήρησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ἀφ' οὗ τὰ ὀγκανίσματα ταῦτα δὲν προήρχοντο ἀπὸ ὄνους, προήρχοντο ἀναμφιβόλως ἀπὸ λιπαρόχηνας. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, οἱ ἀπειράριθμοι οὗτοι κάτοικοι τῶν πολιτῶν χωρῶν δὲν εἶχον κρίνῃ εὐλογον νὰ μας ἀκολουθήσουν ἐπὶ τῆς πλωτῆς μας νησίδος, καὶ ὅσον μακρὰν ἐφθανε τὸ βλέμμα, δὲν εἴχαμεν ἰδῆ οὔτε ἓνα, εἴτε εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ἐκ πάγου βουνοῦ, εἴτε ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀγκοπάγων. Τώρα οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι εὕρισκοντο ἐπ' αὐτῶν ἐκατοντάδες καὶ χιλιάδες, διότι ἡ συναυλία ἤκούετο ὁλονὲν μετὰ μεγαλητέρας ἐντάσεως, μαρτυρούσης περὶ τοῦ πλήθους τῶν μουσικῶν... Καὶ ἡ παρουσία τῶν πτηνῶν τούτων δὲν ἀπεδείκνυε τὴν γειννίασιν τῆς ξηρᾶς; "Ὅταν ἐξήτησα τὴν περὶ τούτου γνώμην τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκνύ, μοι εἶπε:

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, κύριε Ζώρλιγκ. Ἀπὸ ποῦ ἄλλου εἴμπορεῖ νὰ ἐρχονται, παρὰ ἀπὸ καμμίαν ξηράν, ἡ ὁποία θὰ εἶνε ἐδῶ πλησίον;.. Αὕτῃ εἶνε καὶ ἡ γνώμη τοῦ υποπλοίαρχου, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἤξεύρετε, δὲν τρέφεται μὲ χιμαίρας. . . "Ἐπειτα ὑπάρχει καὶ κατ' ἄλλο, τὸ ὁποῖον, φαίνεται, δὲν ἐπροσέξατε. . .

— Τί εἶνε;

— "Ὅτι ἀκούονται καὶ μυκηθμοί, μαζὶ μὲ τὰ ὀγκανίσματα τῶν λιπαροχηνῶν. Προσέξατε ὀλίγον καὶ θὰ τοὺς ἀκούσετε.

"Ἠκούσθη καὶ ἀνεγνώρισα πραγματικῶς, ὅτι ἡ ὀρχήστρα ἦτο πολὺ τελειότερον κατηρτισμένη, ἀφ' ὅσον ὑπέθετα. . .

— Naί, εἶπα, τοὺς ἀκούω. . . εἶνε μυκηθμοὶ θρηνώδεις. . . Τότε λοιπὸν ὑπάρχουν καὶ φῶκαι, ἡ θαλάσσιοι ἐλέφαντες. . .

— Εἶνε βεβαίωτον!

— Ἄρα ἡ γῆ εἶνε πλησίον μας. Τί δυστύχημα νὰ μας περιβάλλῃ αὕτῃ ἡ ἀδιαπέραστος ὁμίχλη, καὶ νὰ μὴ μας ἐπιτρέπῃ νὰ τὴν ἴδωμεν!

— Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ποῦ δὲν μας ἀφίνει νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν βάσιν τοῦ ὀγκοπάγου, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος. Ἐκεῖ θὰ ἐβλέπαμεν ἂν ἡ θάλασσα παρασύρῃ φύκη, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τοῦτο θὰ ἦτο νέον τεκμήριον δι' ἡμᾶς.

— Διατί δὲν δοκιμάζετε, πλοίαρχε;

— Θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον μὲ αὐτὴν τὴν ὁμίχλην, κύριε Ζώρλιγκ, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς κανένα νάπομα κρυθῇ ἀπὸ τὸ ὁροπέδιον. "Ὅπως ἔστι, καὶ

ἂν πραγματικῶς ὑπάρχῃ πλησίον μας γῆ, φρονῶ καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ ὀγκοπάγος μας θὰ προσεγγίσῃ. . .

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ εἶχε δίκαιον. Θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ ἐπιχειρήσῃ τις κάθοδον εἰς τὰ τυφλὰ διὰ τῶν κλιτύων ἐκείνων, τῶν τόσῳ ὀλισθηρῶν. Καὶ οἱ δεξιότεροι, καὶ οἱ ἰσχυρότεροι ἐκ τῶν ἀνδρῶν μας, αὐτοὶ ὁ Δίρκ Πέτερς ἄκόμη, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κατέλθουν μέχρι τῆς βάσεως, ἄνευ σοβαροῦ τινος δυστυχήματος. Καὶ ἦσαν ἀρκετὰ ἔως τώρα τὰ θύματα τῆς ἐκστρατείας μας, ὥστε νὰ μὴ θέλωμεν νυξήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν.

Θὰ ἦτο δύσκολον νὰ σας παραστήσω τὴν πυκνότητα τῶν ἀτμῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπυκνούντο ἀκόμη περισσότερον πρὸς τὸ ἐσπέρας. Ἀπὸ τῆς πέμπτης ὥρας ἀδύνατον ἦτο νὰ διακρίνῃ τις ἐν ἀντικείμενον καὶ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον βημάτων. "Ἐπρεπε νὰ ψαύῃ τις τὸν σύντροφόν του, διὰ νὰ ἐννοῇ ὅτι εὐρίσκεται ἐν πλησίον του. Οὕτε ἤρκει νὰ ὁμιλήσῃ τις, διότι καὶ ἡ φωνὴ δὲν ἤκούετο εἰμὴ ἀπὸ μακροτάτης ἀπόστασιν. Οἱ δὲ φανοὶ ἐξέπεμπον φῶς ὡχρόν, ἄνευ ἀκτίνων, ὑποκίτρινον, ἀσθενέστατον, ἀνίκανον ἐντελὲς νὰ φωτίσῃ.

Ἀπὸ τῆς ὀγδῆς ἐσπερινῆς ὥρας, ἡ ὁμίχλη ἐγίνετο τόσο πυκνὴ, ὥστε ἡ σθάνη τοῦ μίαν ἀνίστασιν κατὰ τὸ βάδισμα. Ἐνόμιζες, ὅτι ἡ σύστασις τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἡλλοιοῦτο, ὡς ἂν ἔμελλε νὰ μεταβῇ ἀπὸ τῆς ρευστῆς εἰς τὴν στερεάν κατὰστασιν. Καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ἐσυλλυγίζομην τὰ θαυμάσια τῆς νήσου Τσάλαλ, τὸ παράξενον ἐκεῖνο ὕδωρ, τὰ μόρια τοῦ ὁποίου εἶχον τόσο ἰδιόρρυθμον τὴν συνοχήν. . .

Ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ ὁμίχλη ἐπὶ τῆς ναυτικῆς πυξίδος, μᾶς ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν καθορίσωμεν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐφάσαμεν ὀπίσω τὸν νότιον πόλον, οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν εἰς τὰς ἐνδείξεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ἡ ὁποία μετεκινεῖτο ἀτάκτως καὶ ἀνωμάλως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μαγνητικοῦ πόλου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφερόμεθα ἀναμφιβόλως. Ἐπομένως κατ' οὐδένα τρόπον ἠδυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὀγκοπάγου.

Τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς ἐσπέρας, μᾶς ἐκάλυψε σκότος βαθύ, μολονότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξαφανισθῇ. Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ, θέλων νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶχον ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον τῆς κατασκηνώσεως, καὶ νὰ προλάβῃ πᾶσαν ἀσυνεσίαν ἐκ μέρους τῶν, ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὸν κατάλογον. "Ἐκαστος ἀκούων τὸ ὄνομα του, ἀπεκρίνετο «παρών» καὶ ἐλάμβανε τὴν θέσιν του ὑπὸ τὰς σκηνάς, φωτιζόμενας ἐλάχιστα ἢ διόλου.

Μόνον ἡ φωνὴ τοῦ Δίρκ Πέτερς δὲν ἠκούσθη, μολονότι τὸνομά του ἐπανελήφθη πολλάκις.

Ποῦ ἦτο; Μήπως εἶχε μείνῃ πλησίον τῆς λέμβου; ἂν καὶ ἦτο ὁλωσδιόλου περιττόν, διότι οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον ἀρπαγῆς τώρα, μὲ τὴν πυκνὴν αὐτὴν ὁμίχλην.

— Εἶδε κανένας σήμερα τὸν Δίρκ Πέτερς; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ.
— Κανένας ἀπεκρίθη ὁ ναύκληρος.
— Οὐτε εἰς τὸ γεῦμα;
— Οὐτε.

— Μήπως τῷ συνέβη κανὲν δυστύχημα;
— Δὲν το πιστεύω! εἶπεν ὁ ναύκληρος. Ἐδῶ ὁ Δίρκ Πέτερς εὐρίσκεται, καθὼς λένε, εἰς τὸ στοιχεῖόν του! καὶ μέσα ᾤστην ὁμίχλῃ δὲν πιστεύω νὰ στενοχωρῆται πρὸς τὸν πόλον! . . Αὐτὸς ποῦ τα καταφέρει τὴν πρώτην φορά, θὰ τα καταφέρῃ καὶ τὴν δευτέραν!

"Ἀφῆσα τὸν Οὐρλιγκερλῆν νὰ λέγῃ, γνωρίζων καλῶς διατὶ ἐκρύπτετο ὁ μὴ γὰς... Ὁπωσδήποτε, ἂν καὶ ἔπεμνε νὰ μὴ ἀποκρίνεται εἰς τὸ ὄνομά του, ὅσον καὶ ἂν τὸν ἐκάλουν, οὐδεὶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησίν του.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο τόσο ἀσφυκτικὴ, ὥστε, ἐκτὸς τοῦ Ἐνδικοῦ τοῦ ὑποθέτω, κανεὶς ἄλλος δὲν ἠμπούρεσε νὰ κοιμηθῇ. Οὕτως ἐμεῖν ἄγρυπνοι μέχρι τῆς ἑκτῆς πρωΐνης ὥρας, ὅταν ἀφῆσαμεν τὰς σκηνάς, διὰ νὰ νανυσώμεν ἐξω ἀέρα ζωτικώτερον.

Ἡ αὕτῃ κατάστασις τῆς προτεραίας, ἡ αὕτῃ ὁμίχλη, πυκνὴ καὶ ἀδιαπέραστος. Μόνον ὁ ἀνεμος — νότιος ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐρχομεν διέλθῃ τὸν πόλον, — ἔπνεεν ὁλονὲν μετὰ μεγαλητέρας ἐντάσεως. Καὶ οἱ ἦχοι ἦσαν τώρα εὐκρινέστεροι διὰ τοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον ἐσάρωναν τὰ ἀτμοσφαιρικά ρεύματα.

Τὴν ἐνάτην ὥραν ὁ ὀγκοπάγος ἀπέβαλε διαμιάς τὸν ὀμιγλῶδη τὸν πέπλον. Μαγικὴ ράβδος δὲν θὰ ἐξετέλει ταχύτερον καὶ ἐπιτυχέστερον τὴν μεταβολὴν τῆς σκηνογραφίας, ἡ ὁποία παρουσιάσθη τότε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας. Διὰ μιᾶς ὁ οὐρανὸς ἀπεκαλύφθη μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ἡ θάλασσα ἀνεφάνη καὶ ἀνέλαμψεν ὑπὸ τὰς πλαγίας ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. . .

«Γῆ!»

Ἡ κραυγὴ αὕτη ἀντήχησεν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ὀγκοπάγου, τοῦ πλέοντος ὁλονέν, καὶ εἶδαμεν τὸν Δίρκ Πέτερς, ὄρθιν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου βράχου, μὲ τὴν χεῖρα τεταμένην πρὸς βορρᾶν.

Ὁ μιγὰς δὲν ἠπατάτο. Ἡ γῆ ἦτο πραγματικὴ. Εἰς ἀπόστασιν τριῶν ἢ τεσσάρων μιλίων, διεγράφετο καθαρώτατα μία βουνοσειρά, σκοτεινοῦ χρώματος.

["Ἐπετα συνέχεια"]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΙΤΕΡΑΝ ἐντύπωσιν θὰ σας κάμῃ, εἰμὶ βέβαιος, ὁ μαθητικὸς βίος τῶν ἀρχαίων, ὅπως περιγράφεται εἰς τὸν Πρόαντα, καὶ ἐκ τῆς γνωριμίας τοῦ προγόνου τούτου καὶ συναδέλφου σας, τὸν ὁποῖον μεθ' ὅλην τὴν ἀπόστασιν τῶν αἰώνων, γνωρίζει τις καὶ ἀγαπᾷ ὡς χθεσινὸν μόλις, — θὰ λάβετε ἀφορμὴν νὰ συγκρίνετε τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ παρὸν, τὸν ἑαυτὸν σας πρὸς τὸν Πρόαντα.

Ὅποια διαφορὰ τῶντι μεταξύ τῶν πάλαι Ἀθηνῶν καὶ τῆς σημερινῆς πρωτεύουσας, τῶν σχολείων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τῶν ἰδικῶν μας, μεταξύ τῶν διδασκάλων τῶν καὶ τῶν διδασκάλων μας, μεταξύ τοῦ συστήματος τῆς Ἀγωγῆς ἐκείνης καὶ τῆς συγχρόνου! . . Καὶ ἀκριδὸς ἐνεκα τοῦ μεγέθους τῆς διαφορᾶς αὐτῆς, ὁποία δύναμις φαντασίας χρειάζεται, διὰ νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ μαθητῆν ἀρχαίου, διὰ νὰ ζήσῃ ἐπ' ὀλίγον ρεμβάζων τὸν μαθητικὸν ἐκεῖνον βίον, τὸν ὁποῖον μὲ τόσο κόπον καὶ μὲ τόσο μελέτην κατάρθωσε νὰ ναπλάσῃ ὁ συγγραφεὺς! Διότι, σημειώσατε, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Λωρῆ τίποτε σχεδὸν δὲν ὑπάρχει αὐθαίρετον καὶ πλαστόν. Καὶ αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι περὶ τοῦ βίου, τῶν ἡθῶν καὶ προπάντων τῆς ἀγωγῆς, στηρίζονται εἰς μαρτυρίας ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, εἰς ἀρχαίας ἐπιγραφὰς καὶ εἰς ἀρχαίας εἰκόνας. Ἀδιαφοροῦ ἂν καίτοθεν τὸν τερπνὸν ἐκεῖνον σελίδων δὲν ὑπάρχουν σημειώσεις, σχόλια καὶ παραπομπαί, (ἐφόδια, τὰ ὁποῖα θὰ καθίστων βαρὺ καὶ φορτικὸν τὸ βιβλίον διὰ τὴν νεότητα.) Ἀλλ' ὁ εἰδήμων καὶ ὁ σοφός, ὁ ὁποῖος τὸ ἀναγινώσκει, διακρίνει κάτωθεν τῶν γραμμῶν τὰ πηγὰς ἐκ τῶν ὁποίων ἤντησεν ὁ μυθιστοριογράφος, ὅλα τὰ συγγράμματα τῶν ἱστορικῶν, τῶν φιλολόγων καὶ τῶν ἀρχαιολόγων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑπ' ὄψει του, γράφων τὸν Πρόαντα. Τὸ ἔργον τοῦ Λωρῆ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν μελετημένων ἐκείνων μυθιστορημάτων, τῶν ὅσα κοπιαστικῶς διὰ τὸν συγγραφεῖα τόσο τερπνῶν καὶ διδακτικῶν διὰ τὸν ἀναγνώστην, — μυθιστορημάτων τὰ ὁποῖα μᾶς μεταφρονεῖ εἰς ἄλλην μακροσμένην ἐποχὴν, περιγραφομένην ὅμως μὲ ὅλην τὴν ἀκριβείαν καὶ μὲ ὁλὴν τὰς λεπτομερείας, ὡς ἂν ἦτο παροῦσα, — ὅπως εἶνε παραδείγματος χάριν

ἡ Ἀσπασία τοῦ Χάμπερλιγκ, ἡ Ἀγυπτία Βασίλειος τοῦ Ἐδερς, ἡ Σαλαμὴ τοῦ Φλωμπέρ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα φῶσος βιβλία, ἡ ἀνάγνωσις τῶν ὁποίων ἰσοσταθμίζει τὴν ἀνάγνωσιν ὁλοκληροῦ βιβλιοθήκης.

Δύνασθε λοιπὸν νὰ στηριχθῇτε εἰς τὸν Πρόαντα. Εἶνε ἀσφαλὲς ὁδηγὸς διὰ νὰ σας χειραγωγῇ εἰς τὸ ταξίδιον αὐτὸ διὰ τῶν αἰώνων, καὶ διὰ νὰ σας μυήσῃ εἰς τὰ τοῦ μαθητικοῦ βίου τῆς ἐποχῆς του. Καὶ ἂν, ὅπως εἶπαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν, θελήσετε καὶ σῆς νὰ ζήσετε δι' ὀλίγον εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ὡς παῖδες καὶ ὡς ἐφηβοί, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσετε καὶ νὰ τὸν μιμηθῇτε. . . διὰ τῆς φαντασίας. Θὰ σας βοηθήσῃ καὶ ἐγὼ ὀλίγον, ἂν θέλετε.

Ἀπὸ τὸ ἓνα χεῖρ θὰ σας κρατῇ ὁ Πρόας, ἀπὸ τὸ ἄλλο χεῖρ θὰ σας κρατῇ ὁ Φαίδων. Τούτῳ λοιπὸν τὸνομά μου εἶνε ἀρχαῖον καὶ γνήσιον ἀθηναϊκόν! θὰ ἰδῇτε πῶς θὰ με γνωρίσουν ἀμέσως ὁ Πλάτων καὶ ὁ Σωκράτης! . . Θὰ σας συμβουλεύσω μάλιστα νὰ ἐκλέξετε καὶ σῆς ἐν παρόμοιον ὄνομα: Κρίτων, Πρωταγόρας, Ἀλκιβιάδης, Λέαγρος, Λύσις, Ξενοφών. . . Πῶσα ὠραία ὀνόματα! θὰ σας συμβουλεύσω μόνον νὰ μὴ λάβετε τὸ ὄνομα Πρόας, διότι, — αὐτὸ μεταξύ μας παρακαλῶ — δὲν εἶνε γνήσιον. Τοῦτο ἔδωκεν ὁ συγγραφεὺς αὐθαίρετως, πλάσας αὐτὸ κατ' ἀναλογίαν. Κανεὶς Πρόας δὲν ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, εἰς τὰς ἐπιγραφὰς, εἰς τὰ γραπτὰ ἀγγεῖα. Εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε ἄγνωστον! καὶ τόσο πολὺ μάλιστα, ὥστε ἡ Διάπλασις κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ το ἀλλάξῃ. Ἀλλὰ διατί; Μήπως ὁ συγγραφεὺς ὁ ὁποῖος πλάττει ἓνα ἄνθρωπον, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πλάσῃ καὶ ἓν ὄνομα; Ὁ Πρόας τοῦ Πρόαντος, ἐτελείωσεν!

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἰδοὺ ἐφάσαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, — εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, εἰς τὰς ἐνδόξους Ἀθήνας. «Κύτταξε, Πρόα! ἡ Ἀκρόπολις!» εἶπεν ὁ Ἰλαρίων πρὸς τὸν ἐγγονὸν του, ὅταν ἐφθασε διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς εἰς τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος. Ἡ Ἀκρόπολις εἶνε τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θὰ μας κάμῃ ἐντύπωσιν. Λάμπει ὁ Παρθενὸν πάλαιος καὶ εὐγραμμος. Ἰδοὺ καὶ τὰ Προπύλαια, ἰδοὺ καὶ τὸ Βρεχθεῖον. Καὶ εἶνε ὅλα εἰς τὴν θέσιν τῶν κίονες, ζωφόροι, ἀετώματα, ἀγάλματα, ἀνάγλυφα, πλήρη, τέλεια καὶ ἀπαστράπτοντα. Ὁλόκληρος πόλις ἐκεῖ ἐπάνω ἐπὶ τοῦ βράχου, — ὁλόκληρος κόσμος ἀγλῆς ἀθανάτου καὶ αἰώνιος, ἡ ὁποία ἐφώτισε τὴν Ἀνθρωπότητα!

Καὶ κάτωθεν προσμεῖδι ἡ ἄλλη πόλις μὲ τοὺς ναοὺς τῆς, μὲ τοὺς βωμοὺς τῆς, μὲ τοὺς τάφους τῆς, μὲ τοὺς κήπους τῆς, μὲ τὰ γυμνάσια τῆς, μὲ τὰς

παιδείας τῆς. . . Ἰδοὺ ὁ Κεραμεῖος. . . Ἰδοὺ ἡ Ἀκαδημία. . . Ἰδοὺ ἡ Ἀγορά. . . Κατοικία θεῶν καὶ ὄχι ἀνθρώπων αἱ Ἀθήναι. Ὅποια εὐτυχία νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ σπουδάσωμεν ἐδῶ!

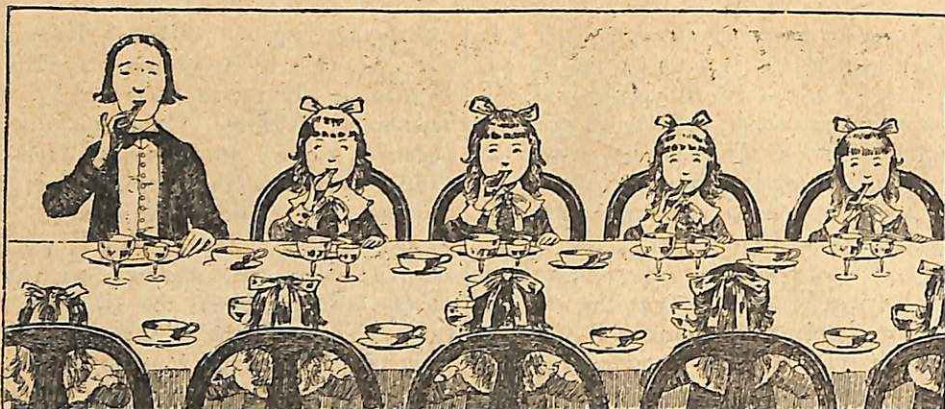
Ἄς καταλύσωμεν ἐν πρώτοις εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς γραίας Ἀγαρίστῃς, τῆς μάμης τῆς Γλυκέρως, θὰ μας φιλοξενήσῃ μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην μὲ τὴν ὁποῖαν ἐφιλοξένησε καὶ τὸν Πρόαντα. Θὰ ἔχωμεν ἐδῶ καὶ τὴν θελητικὴν συντροφίαν τῆς Γλυκέρως, ἡ ὁποία μὲ τόσο τέχνην ζωγραφίζει τὰ πῆλινα ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἡ μάμη τῆς πωλεῖ κατ' ἔτος εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀνθεστηρίων. Αὐτοὶ οὖν θὰ παρουσιασθῶμεν εἰς τὸν διδασκαλὸν καὶ εἰς τὸν παιδοτρίβην. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προετοιμασθῶμεν.

Πρῶτον καὶ κύριον, ἂς ἐπιμεληθῶμεν τὰ τῆς περιβολῆς μας. Ἄ, ἡ βαρεῖα, ἡ πολυσύνθετος, ἡ βάρβαρος ἐνδυμασία, τὴν ὁποίαν φοροῦμεν τώρα, δὲν ἔχει πέρας εἰς τὰς Ἀθήνας! Ἀνάγκη νὰ ποβάλωμεν καὶ περισκελίδας καὶ ἐπανωφόρια καὶ περιλαίμια καὶ λαίμοδετας καὶ κνημίδας, καὶ ὅλα. Ἀρκεῖ εἰς χιτῶν ἄνευ χειρῶν ἐσφιγμένως περὶ τὴν σφύρην καὶ φθάνων ἕως τὰ γόνατα, καὶ ἐν ἱμάτιον πλατὺ καὶ πολὺπτυχον, ἐν εἶδος μανδύου, κρατούμενον διὰ τὸν πόρτην ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἀλλὰ μὲ πόσῃ χάριν ἐρριμένον ἐπὶ τῶν ὤμων! Ζευγὸς ὑποδημάτων σκυτίνων καὶ χρωματιστῇ ταινίᾳ διὰ τὴν κόμην, συμπληροῦν τὴν νέαν μας περιβολήν. Τὸ πολὺ εἴμπορεῖ νὰ προμηθευθῶμεν ἓνα πέπασσον διὰ τὸ θέρος καὶ ἐν ἱμάτιον βρύτερον διὰ τὸν χειμῶνα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μιμηθῶμεν ἀπὸ τώρα τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους φιλοσόφους, οἱ ὁποῖοι ἔφερον «τὸ αὐτὸ ἱμάτιον χειμῶνος τε καὶ θερούς». Ἡμεῖς εἴμεθα μαθηταί, ὄχι φιλόσοφοι. . .

Ἀλλὰ μὲ τὴν περιβολὴν αὐτήν, πόσον πρέπει νὰ ἔχωμεν καθαρὸν τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἀφίνει ἡμίγυμνον. Ἐπειτα εἰς τὴν παιδείαν ἢ εἰς τὸ γυμνάσιον δὲν θὰ ποβάλωμεν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καὶ δὲν θὰ δειχθῶμεν ὀλόγυμνοι; Εὐτυχῶς ἡ Ἐννεακρουνὸς μᾶς παρέχει ἄφθονον τὸ ὕδωρ τοῦ συνεχοῦς καθαρισμοῦ. Αἱ ἀρχαῖαι Ἀθηναῖαι δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὰς σημερινὰς, ἔπου τὰ ὕδατα καὶ τὰ λουτρά εἶνε τόσο σπάνια, καὶ ὅπου συχνὰ ἐνδυμαστὰι ἀνεπιτήρητοι κομψότητος καὶ καθαρότητος, καλύπτουν σώματα σχεδὸν ρυπαρά. . . Ἄ, ἡ φροντίς τοῦ σώματος εἶνε ἀπαραίτητος, ἂν θέλωμεν νὰ ζήσωμεν εὐπρόσωποι εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, ὅπου δὲν ἐπιτείνυται, δὲν καλλιεργεῖται μόνον ἡ ψυχὴ, ἀλλὰ εἰς ἴσην μάτρυν καὶ τὸ σῶμα! Τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν κατόπι, θὰ το ἴδωμεν εἰς τὴν προσεχῇ ἐπιστολήν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ Η ΤΟ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΟΝ ΣΦΑΛΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

(Επιτολιχὸν τοῦ ψυχολογοῦ πρὸς τοὺς φίλους
καὶ τὰς φίλας τῆς Διαπλάσεως.)

Κύριοι καὶ Δεσποινίδες,

ΝΑΙ, δὲν κάμνετε λάθος. Εἶμαι ἐγώ, ὁ Ἀνανίας, ὁ ψυχολογὸς τῆς Διαπλάσεως. Μὲ γνωρίζετε καλὰ ἀπὸ τοὺς Ρεμβασμούς μου, ἀπὸ τὰς Γνώμας μου, ἀπὸ τὴν Πέμπτην Κυριακὴν, καὶ τελευταίως ἀπὸ τὴν ἀφάνειάν μου καὶ τὴν πολυθρύλλητον *τ ε μ π ε λ ι ἄ ν*. Εἶμαι δηλαδὴ ὁ ρεμβώδης, ὁ γνωμιάρης, ὁ ἀφανὴς καὶ ὁ τεμπέλης, — ἂν μ' ἔλεγον δὲ καὶ *Κ υ ρ ι α κ ὀ ν*, τὸ κομπολόγιον τῶν ἐπιθέτων μου θὰ ἦτο τέλειον. Καὶ ὅμως ὄχι! δὲν με γνωρίζετε... ἀκόμη δὲν μ' ἐγνωρίσατε κατὰ βάθος. Δὲν εἶμαι τεμπέλης ἔκαμνα τὸν τεμπέλην, ὅπως ὁ Ἀρλέτος—ἂν τὸν εἶδατε ποτὲ εἰς τὸ θέατρον,—ἐκάμνε τὸν τρελλόν. Ὅχι, δὲν ἦτο τεμπελιὰ αὐτὸ ποῦ μ' ἔκαμε νὰ μὴ φανῶ τὸσον καιρὸν ἦτο ὁμηγανία, τύψις συνειδήσεως, μετάνοια, λύπη, ἀπελπισία, ὅτι θέλετε — ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ τεμπελιὰ.

Πρέπει νὰ σας διηγηθῶ τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν· πρέπει νὰ ἐξομολογήθω τὸ μυστικόν μου, — δηλαδὴ τὸ σφάλμα μου, — μὲ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν παρρησίαν.

Πέρυσι, εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν σὰς ἔγραψεν ἡ Διάπλασις εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ ἔτους, καὶ διὰ τῆς ὁποίας σὰς ἀνῆγγελε τα *Ν ε α τ ο υ 1898*, ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐξῆς φράσις: «Καὶ ὁ χαριτωμένος ψυχολογὸς μου Ἀνανίας σὰς ἐπιφυλάσσει διὰ τὸ 1898 ἐν *Μ υ σ τ ι κ ὀ ν*, τὸ ὁποῖον μὲ παρεκάλεσε πολὺ νὰ μὴ σας εἴπω ἀπὸ τώρα. Ὡς εἶνε.»

Τὴν φράσιν αὐτὴν ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ὑπαγόρευσα. Μόνον τὸ τελευταῖον ἐκεῖνο «Ὡς εἶνε» ἔγραψε μόνη τῆς ἡ Διάπλασις. Καὶ ἤξευρετε διατί; Διότι οὕτε κ' ἐκεῖνη δὲν ἐγνώριζε τὸ μυστικόν μου. Μὲ ἠρώτησεν ἐπιμόνως διὰ νὰ τῆς το εἴπω, νὰ το ἀκούσῃ, νὰ το κρίνῃ καὶ

νὰ το ἐγκρίνῃ, ἀλλὰ δὲν τῆς το εἶπα. «Ὡς εἶνε» λοιπόν. Μὲ ἄλλους λόγους, ἐπιφυλάσσμεθα καὶ ἂν ἡ καινοτομία τοῦ ψυχολογοῦ μας εἶνε καλὴ, τὴν εἰσάγομεν, ἂν δὲν εἶνε καλὴ, τὴν ἀφίνομεν. Αὐτὸ ἐσήμαινεν ἡ τελευταία φράσις τῆς Διαπλάσεως.

Ἀλλὰ θὰ μ' ἐρωτήσετε, διατί δὲν ἤβλησα νὰ εἴπω τὸ μυστικόν μου, οὕτε εἰς τὴν Διάπλαιν;

«Ὡ, κύριοι καὶ δεσποινίδες!.. Γονατίζω ἐμπρὸς σας... Συγχωρήσατέ με!.. Τὸ μυστικόν αὐτὸ δὲν το ἤξευρα οὕτε ἐγώ. Δὲν εἶχα μυστικόν, δὲν εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου καμμίαν καινοτομίαν. Ἔτσι τὸ εἶπα, διὰ νὰ σώσω τὴν φιλοτιμίαν μου, διὰ νὰ οἰκονομήσω τὴν περιστάσιν. Ἐνῶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἡ Διάπλασις καὶ οἱ συνεργάται τῆς συνεσκέπτοντο καὶ προητοίμαζον τὰς καινοτομίας των, — τοὺς Δώδεκα μῆνας, τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας, τὸν Γιούλιβερ κτλ. κτλ.—ἐγὼ εἰς μάτην ἔσπανα τὸ κεφάλι μου, διὰ νὰ εὕρω κάτι τι-νέον καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα... Τίποτε! Εἶχα πάθῃ στερίωσιν διανοητικὴν. Εἶχε σ τ α μ α τ ῆ σ ῆ τ ὁ π ν ε υ μ ἄ μ ο υ, κατὰ τὴν φράσιν μιᾶς φίλης μας. Καὶ ἀντὶ νὰ το εἴπω ἀμέσως, ἐπροτίμησα—μὲ τὴν ἐλπίδα πάντοτε ὅτι κάτι θὰ εὕρω ἀργότερα,—ἐπροτίμησα, λέγω, νὰ ψευθῶ, νὰ προσποιηθῶ ὅτι εἶχα εὕρη καὶ ὅτι θέλω τάχα νὰ το κρατήσω μυστικόν, διὰ νὰ κάμω ἐκπληξιν!

Αὐτὸ εἶνε τὸ σφάλμα μου, κύριοι καὶ δεσποινίδες, — τὸ μεγαλύτερον σφάλμα τῆς ζωῆς μου.

Ἀλλ' ὁποία τιμωρία μ' ἐπερίμενε!

Ἄ, αὐτὴ ἡ κυρία Συνειδήσις! Τί κακὴ ποῦ εἶνε καμμίαν φοράν! Πόσον μᾶς βασανίζει, ὅταν δὲν τὴν ἔχωμεν καθαράν καὶ ἡσυχὴν!

Στὴν ἀρχὴ δὲν ὑπέφερα καὶ τόσον πολὺ. Ἐπεριμένετε ἡσυχὰς σῆς, ἡσυχὰς ἐπερίμενε καὶ ἡ Διάπλασις. Ἀλλ' ἄμα

ἀρχίσατε νάνυπομονῆτε, διότι ἐπερνοῦσεν ὁ καιρὸς καὶ δὲν ἐδλέπατε οὔτε Ἀνανίαν, οὔτε μυστικόν, ἤρχισεν νάνυπομονῇ καὶ ἡ Διάπλασις, καὶ νὰ πιέζῃ, καὶ νὰ θυμόνῃ.

— Ἀνανία, τὸ μυστικόν σου! μοῦ ἔλεγε.

— Ἀνανία, τὸ μυστικόν σου! ἐπα-νελάμβανον αἱ δώδεκα ἀδελφαί.

— Ἀνανία, τὸ μυστικόν σου! ἐφώνα-ζεν ἡ Μάρθα.

— Ἀνανία, τὸ μυστικόν σου! ἐπα-νελαμβάνατε σῆς ὅλοι ἐν χορῷ.

Καὶ τὸ μυστικόν μοῦ εἶχε γίνῃ ἐφι-άλτης... Καὶ ὅσῳ δὲν το εὕρισκα, ὅσῳ δὲν ἤμπορούσα νὰ ἐπινοήσω κάτι τι νέον, τόσα ψεύματα ἔλεγα:

— Τώρα τὸ γράφω, κυρία Διάπλασις.

— Σὲ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες θὰ εἶνε ἐτοιμον.

— Ὀλίγες γραμμὲς μοῦ λείπουν ἀ-κόμη!..

Καὶ αὐτὰ τὰ ψεύματα, καλῇ τῇ πί-στει, σὰς τα διεδίδαζεν ἡ Διάπλασις... Ἦσυχάζατε ὀλίγον καιρὸν ὕστερα πάλιν ἀρχίζατε, βαιότεροι, ἀπαιτητικώτεροι... Θεέ μου! τί νὰ κάμω;

Νὰ φύγω! ναί, ἐπρεπε νὰ φύγω. Τὸ τερπνὸν Γραφεῖον δὲν μ' ἔχωροῦσε πλέον. Ἡ φυγὴ ἦτο ἡ μόνη μου σωτηρία... Φυγάς καὶ ὁ δυστυχὴς Ἀνανίας!

Κατέφυγα λοιπὸν εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τοῦ φίλου μου Ἀζαρία τὴν ἐπαυλιν, — διὰ νὰ περάσω τάχα τὸ καλοκαῖρι, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ μείνω καὶ τὸν χειμῶνα, καὶ πάντοτε, ὅσον θὰ ἐξακολου-θοῦσεν αὐτὴ ἡ φοβερά στερίωσις.

Καὶ ἤρχισεν ἡ ὀλιχία μου ἐκλειψίς... δηλαδὴ ἡ φρικώδης ἐκείνη διαμὸνῃ εἰς τὸ Φάληρον, ἡ ἐκούσια ἐξορία, ἡ πλήρης τύψεων καὶ βασάνων. Ποῦ νὰ ἡσυχάσω! ποῦ νὰ διασκεδάσω! ποῦ νὰ κοιμηθῶ!..

— Ἀζαρία, ἔλεγα πρὸς τὸν φίλον μου — τὸν μόνον ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα ἐξομολογήθῃ τὸ ἀληθινὸν μυστικόν μου, — δὲν εἴμπορῶ νὰ κοιμηθῶ! Ὅπως ὁ Μάκβεθ, ἐκτότωσιν κ' ἐγὼ τὸν ὕπνον... Ὅλη τὴ νύκτα μένω ἀγρυπνῶν καὶ συλλογισμένος...

— Μοῦ φαίνεται πολὺ φυσικόν, ἀ-παντοῦσεν ὁ Ἀζαρίας. Τὸ ὄνομά σου, φίλε μου, δὲν εἶνε σύνθετον ἀπὸ τὸ α στερητικόν καὶ ἂ ν ἰ α, ὅπως εἶπεν ἑ-νας φίλος σου, οὕτε ἀπὸ τὸ α ἄθροιστι-κὸν καὶ ἂ ν ο ἰ α, ὅπως εἶπεν ἕνας ἑ-θρός σου. Εἶνε ἀπλούστατα σύνθετον ἀπὸ τὸ α στερητικόν καὶ ἂ ν ἰ, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὕ π ν ο ς. Ἀνανίας λοι-πὸν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ δὲν κοιμᾶται!

— Καλὰ, τὸ παραδέχομαι! εἶπα τότε ἐγὼ ἔλα νὰ παίξουμε ἕνα τάβλι, διὰ νὰ σκοτώσουμε τὸν καιρὸ.

— Εἶμαι πρόθυμος, εἶπεν ὁ Ἀζαρίας.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς θὰ παίξῃς ἂν οὐ δὲν ἔχεις ζάρι;

— Νά τα! εἶπεν ὁ φίλος μου δει-κνύων τοὺς κύβους τοῦ παιγνιδίου.

— Καὶ ὅμως τὸ ὄνομά σου εἶνε σύν-

θετον ἀπὸ τὸ α καὶ ζ ἄ ρ ι. Ἀζαρίας εἶνε ἐκεῖνος, ποῦ δὲν ἔχει ζάρι.

— Μπᾶ νὰ μὴ σε πάρῃ ἡ ὀργή! ἀ-νέκραξεν ὁ Ἀζαρίας, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μαντεύσῃ ποῦ θὰ κατέληγα. Ἄμ ἂν οὐ ἔχῃς ὄρεξι διὰ τέτοια λο-γοπαίγνια, θὰ πῇ ὅτι εἶσαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν σου καὶ ἡμπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἐξαίρετα.

Καί με ἄφινε μόνον, νὰ περάσω τὴν νύκτα, μὲ ὅλα τὰ φαντάσματα τῶν Με-γάλων καὶ τῶν Μικρῶν Διαβόλων, ποῦ μοῦ ἐφώναζαν: «Ἀνανία, τὸ μυστικόν σου!»

Καὶ ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε, καὶ τὸ κα-κὸν ἐμεγάλανε. Καὶ ἄρχισαν τὰ παρά-πονά, ὡς βροχή, καὶ τὰ ἐπιγράμματα, καὶ οἱ στίχοι, καὶ αἱ προτάσεις περὶ τι-μωρίας μου, καὶ οἱ ὑπαινιγμοὶ ποῦ σὰς ἐνέπνευσεν ἡ «Χώρα τῶν Μακάρων»

— ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦ ἐδημοσιεύθη καὶ αὕτη! — Καὶ ἤλθεν ἡ ἐορτὴ μου, δυστυχημένη ἐορτή, ποῦ μοῦ ἔφερεν ὀ-λίγα συγχαρητήρια καὶ τόσα πολλα συλ-λυπητήρια! Ἄ, χωρὶς ἄλλο θὰ ἔλυονα σὰν τὸ κερί, θὰ πέθαινα ἀπὸ μαρα-σμοῦ καὶ ἀπὸ τύφιν, ἂν... ἂν δὲν μοῦ ἔγραψεν ἐκεῖνο τὸ γράμμα ἡ Μάρθα, καθὼς εἶδατε εἰς τὸ προηγούμενον φυλ-λάδιον.

Ἐσυλλογίσθη τὴν ἐρώτησιν τῆς Ἐ-βδόμης Κυριακῆς, καὶ ἔγινε φῶς εἰς τὸ πνεῦμά μου, καὶ εἶδα τὴν ὁδὸν τῆς ἀ-ληθινῆς σωτηρίας, τὴν μόνην λύσιν, τὸ μόνον καταφύγιον.

Μετάνοια καὶ ἐξομολόγησις καὶ... συγγνώμη!

Καί με τὴν γενναίαν αὐτὴν ἀπόφα-σιν, ἀνῆλθα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, ἐπανεῖδα τοὺς ἰδι-κούς μου καὶ ἀνέλαβα τὰς συνηθείας μου. Ὡ, μὲ ποίαν εὐχαρίστησιν ἐκά-θησα πάλιν εἰς τὸ τραπέζι, μὲ τὰς δώ-δεκα ἀδελφάς μου, εἰς τὴν θέσιν ἐκεῖ-νῃ ποῦ ἔμενεν ὀρφανὴ ἐπὶ μῆνας! Τί γλυκεῖα ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἐξο-ρίστου! Ὁ ἄσωτος υἱὸς δὲν ἠσθάνθη τόσην χαράν, ὅταν ἔτρωγε τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅσῃ ἐγὼ, ὅταν ἔφαγα τὸ πρῶτον μου πρόγευμα μὲ τὰς ἀδελφάς μου!

Ἀλλ' ἡ ἐξομολόγησις εἶχε γίνῃ! Ἡ συνειδήσις μου ἦτο πλέον ἡσυχῇ. Εἰς τὸ σπίτι μ' ἐλυπηθήσαν καὶ μ' ἐ-συγχώρησαν. Κύριοι καὶ δεσποινίδες, ἐλ-πίζω τώρα ὅτι θὰ με συγχωρήσετε καὶ σῆς.

Ναί; .. μὲ συγχωρεῖτε; .. Ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ σας σφίξω τὸ χέρι καὶ... νὰ σας ὑποσχεθῶ, ὅτι δὲν θὰ προκηρύ-ξω πλέον καινοτομίαν, ἂν δὲν τὴν ἔχω πρῶτα... τοῦλάχιστον μέσα εἰς τὸ κεφάλι μου;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Υ. Γ. Περιμένω τὰς ἀπαντήσεις σας εἰς τὴν ἐπιστολήν μου αὐτὴν. Ἡ καλ-λίτερα, ἀπὸ ὅσας θὰ λάβωμεν ἐντὸς ἐ-νὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον, θὰ δημοσιευθῇ.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 356)

— Ἄ, θὰ εἶνε τὸ Λ... εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Θὰ ρωτήσουμε γι' αὐτοὺς καὶ ἐστὶ γυρισμὸς θὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦμε. Τώρα δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν καιρὸν. Ἀνυπομονῶ νὰ ἰδῶ τὸν φίλον μου Γα-ζὴν κύριον τοῦ θησαυροῦ του.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο! ἀπήντησεν ὁ νέος φαίδρος. Σὲ τέσσερες ὥρες εἴμ-ποροῦμε νὰ φθάσουμε μὲ τὸ σιδηρόδρομον. Μὲ τὴν ἄμαξαν ὅμως θὰ ῥάγισουμε περισσότερο.

— Ἀληθινά! ἀλλὰ μὲ τὴν ἄμαξαν εἴμποροῦμε νὰ κρύψουμε τὸ μυστικόν μας καλλίτερα. Ἔτσι δὲν φο-βούμεθα οὔτε κάπηλον, οὔτε δῆμαρχον, οὔτε χω-ροφύλακας, οὔτε κανένα... Εἴμεθα σὰν ἐστὶ σπίτι μας.

— Ἐπειτα διςκεδά-ζουμε καὶ καλλίτερα, εἶ-πεν ὁ Γιαννάκης.

Αἱ ὥραι τῆς ἀμαξοδρο-μίας ἐπερνοῦσαν γρήγορα, καὶ τόσῳ μᾶλλον εὐχάρι-σται διὰ τὰ παιδιά, καθ' ὅσον καὶ ἡ ἀντίθεσις τοῦ παρόντος πρὸς τὸ παρ-ελθὸν ἦτο μεγαλητέρα. Ποῖος, βλέπων τὴν ὀ-ριζάν κόρην, τὴν ὀπίαν σήμερὰ ἔσταν τέσσερο-ἄλογα, ποῖος θάνεγνώριζε τὴν μικρὰν ἀλήτιδα, μὲ τὰ τρυπημένα ὑποδήματα, μὲ τὸ ὄχρον πρόσωπον καὶ τὸ φοβισμένον βλέμμα, ἡ ὁποία ἐπαρακαλοῦσε τοὺς χωροφύλακας νὰ μὴ τὴν βάλουν εἰς τὴν φυλακήν;..

Καὶ ὁποία ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ μικροῦ αὐ-τοῦ μαύρου, ὁ ὁποῖος ἐγελοῦσε τώρα τό-σον δυνατὰ καὶ ἔπερνε τὸ μαστίγιον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πέτρου καὶ ἐκτυποῦσε τὰ ἄλογα διὰ νὰ τρέξουν γρηγορώτερα, — καὶ τοῦ μελαγχολικοῦ καὶ κατακουρα-σμένου ἐκείνου παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ δάσος;!

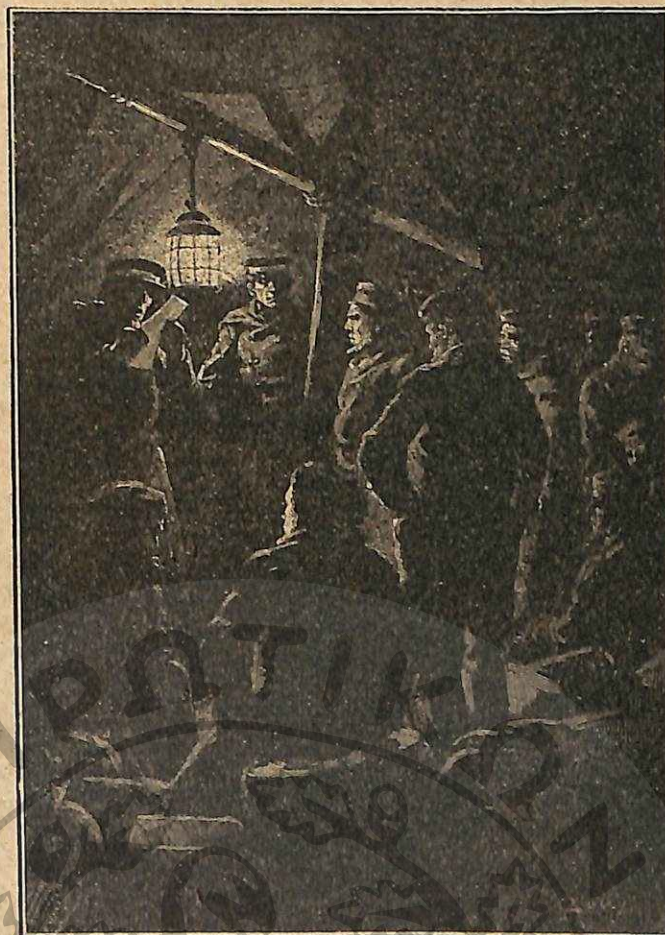
— Μηλιά! εἶπεν ἔξαφνα ὁ Γιαννά-κης. Γιά ἰδὲς ἐκεῖ πέρα! Δὲν σου φαί-νεται πῶς εἶνε ὁ κύριος Νωματάρχης μὲ τὸν χωροφύλακα, τὸν Χαλαλάμπη;..

— Ἀλήθεια, εἶνε ὁ καλὸς Νωμα-τάρχης... Τί θὰ ἔλεγε, ἂν ἤξευρε πῶς εἴμεθα μῆς ἐς αὐτὸ τὸ ὥραϊο ἀ-μάξι!

Ὅταν οἱ χωροφύλακες ἐπλησίασαν ἕως δέκα βήματα, ὁ Γιαννάκης δὲν ἡμ-

πόρεσε νὰ κρατηθῇ, ἐσηκώθη ὀρθος, ἐ-βγαλε τὸ καπέλο του καὶ τοὺς ἐχαίρε-τισε μὲ τὴν ζωνρότητα, ὥστε ἐκεῖνοι, ἐκπληκτοὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ μικροῦ μαύρου, παρτάχθησαν εἰς τὸν δρόμον καὶ ἀντεχαιρέτισαν στρατιωτικῶς.

— Ζήτω ὁ κύριος Νωματάρχης! ἀ-νέκραξεν ὁ Γιαννάκης, ὅταν ἡ ἄμαξα ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρὸς των, πρὶν προ-φθάσῃ ὁ Ζοῆς νὰ τον πιάσῃ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ νὰ τον καθίσῃ διὰ τῆς βίας, ἐνῶ ὁ Πέτρος ἐκτυποῦσε δυνατὰ τὰ ἄ-λογα, διὰ νὰ πομακρυνθοῦν τὸ γρηγορώ-τερον ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας, οἱ ὁποῖοι

«Ὁ Ἀδὴν Γκὺ ἀνέγνωσε τὸν κατάλογον.» (Σελ. 362, στήλ. 6.)

ἐστέχοντο ἀκόμη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρό-μου κατάπληκτοι.

Οἱ ταξειδιῶται ἔφθασαν εἰς τὸν πρῶ-τον σταθμὸν καὶ κατέλυσαν εἰς τὸ καλ-λίτερον Ξενοδοχεῖον τοῦ μέρους ἐκεῖνου. Φαντασθῆτε μὲ πόσῃν προθυμίαν ὁ ξε-νοδόχος καὶ οἱ ὑπηρέται του τοὺς ὑπε-δέχθησαν... Ἀμάξι μὲ τέσσερα ἄλογα! καλὲ αὐτοὶ θὰ ἦσαν πρίγκιπες!.. Καὶ ὅταν ὁ κ. Δούμανης ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἔμενε τὴν νύκτα ἐκεῖ, καθὼς καὶ ὁ φίλος του, ἡ ἀνεψία του, — διότι καθὼς ἤξεύ-ρομεν, ἡ Μηλιά εἶχε προδιδαχθῇ εἰς ἀ-νεψιάν, — οἱ ὑπηρέται του καὶ τὰ ἄλογά του, τότε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ξενοδο-χείου ἤρχισαν νὰ τρέχουν δεξιὰ καὶ ἀρι-στερὰ, καὶ ἔγινε μεγάλη ἀναστάσις εἰς ὅλον τὸ οἰκημα καὶ προπάντων εἰς

δα καὶ Ναυτοπούλαν· — ὁ Δημ. Δίπλος μετὰ τὸν Δημ. Π. Δρίβαρ· — ὁ Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων μετὰ τὴν Αἰγυρία καὶ Ἀθῆνας· — ὁ Θαλῆς Θεοδωρίδης μετὰ τὴν Θάλασσαν Γλαράκη· — ἡ Νεαρά Καλλιτέχνης μετὰ τὴν Ἰρίδα, Ἑλληνικήν Θαλάσσαν καὶ Αἰλίαν Θ. Αἰσημακοπούλου· — ἡ Τελευταία Σελιδὸν μετὰ τὸν Ναυαρχὸν τῆς Βαρέλλας, Κόντε Ραπανάκη, Δὸν Κολοκύθα Πατέρα καὶ Φάλοταφ· — ὁ Ποταμὸς Εὐρώτας μετὰ τὸν Λούσιον, Ναυτοπούλαν· Ὁμίλην τῆς Ἀγγλίας, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Θερινὴν Βροχὴν· — ὁ Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας μετὰ τὴν Ἰωνικήν Ἀκτὴν καὶ Σαμιακὴν Σημίαν· — ἡ Βίγλα μετὰ τὸ Μῆν-τὸ πῆς-σὲ καρένα· — τὸ Πρόσεχε Καλὰ μετὰ τὸν Δημ. Ε. Δίπλαν· — ἡ Ἐνδοξὸς Ἡμέρα μετὰ τὴν Μαγνητικὴν Βελόνην· Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Μερόπην Μαρίν, Σεπτεμυμένην Συριακὴν καὶ Ἑλληνὴ Κ Ζάρρου· — ἡ Ἰωνικὴ Ἀκτὴ μετὰ τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Ναυτοπούλαν· — ἡ Βασίλισσα Μαρῶ μετὰ τὴν Βελούδω Παπαγιάννη καὶ Μαρίαν Παυλάκη ὁ Ἀρατος μετὰ τὸν Ζεβάρ, Ἀντίο Μαστέλλο, Ἀετομάχον, Πτηνὸν τῆς Ἐρίμου καὶ Τρομάραν· — ἡ Χλωρίς τῆς Χαλκίδος καὶ ἡ Ζαπυλὸς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ναυτοπούλαν καὶ Ζοφερόν Μεσαίωνα· — ὁ Μέγας Στρατηλάτης μετὰ τὴν Ἑλληνοπούλαν, Φίλεργον Χελιδόνα, Τρικέφαλον Ἰόδραν, Τσοῦχτρα καὶ Μουσικὴν Φωνήν· — ὁ Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης μετὰ τὴν Μαγνητικὴν Βελόνην, Ναύαρχον Σάμφων, Ἀστέρτα τοῦ Βέγα καὶ Ζοφερόν Μεσαίωνα· — ὁ Νικητὴς τῆς Δουσερλίτσας μετὰ τὸν Ἦσυχον Ἀεράκι Νύμφην Καλυψώ, Ἀλέξ Οἰκονομίδην, Κόρη τῆς Ὁραίας Λέσβου καὶ Χειμωνιάτικην Αἰακάδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Χρυσορράδαν Πακτωλὸν (ὁρατοῦσα ἐκθέτει τὴν Μυθολογίαν τοῦ ψευδωνύμου σου· μοῦ ἔδωσες ἀπορμὴν νὰ ζητήσω καμμίαν φορὰν προμοίαν ἐκθεσιν ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους μου, τοὺς ἔχοντας μυθολογικὰ ἢ ἱστορικὰ ψευδώνυμα·) Δέκιον Μῆν (εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 645 Μωσαϊκόν, καθὲρ λέξεις γραμμὴν με κεφαλαίον ἀρχίζον, οἶδες ἀπὸ ἑν γράμμα, ἐκτὸς τῶν λέξεων Λάν, Γκὺ καὶ Ζωρλιγκ·) Νικόλαον Δεκαβάλλον (ναί, εἶνε λάθος τυπογραφικόν· εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 649 Σύνθεσιν Δέξων, ἡ συλλαβὴ λας, πρέπει νὰ γίνῃ λα, δηλαδὴ περισσεύει ἓν σίγμα, καὶ ἄς τὸ σβύσουν ὅλοι·) Μακρολέλεαν (ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν ἀκόμη, καὶ θὰ ἴδῃς διὰ τὴν ὀλίγην τὴν τύχη τῶν νευαγῶν τοῦ « Ἀλδράνων » . . .) Σκαριδάκι, Φίλ Μοῦ-Δῆ (ναί, αὐτὴ εἶνε ἡ Γιαγιά, πρῆγμα· τὸ μυστικὸν τοῦ Διρκ Πέτερς μᾶς το ἐπρόδωσεν ἥδη ὁ ζωγράφος, ὁ ὁποῖος ἐπαρουσίασε τὸν Χῆρνε, νὰ κρυφακούῃ ἀπὸ τὴν θυρίδα·) Πύρρον (ὅχι, ἡ Α. Ρ. δὲν εἶνε συνδρομητρία μιν· τὸ τετρ. ἐστὶν ἡ) Μικρὸν Πιανίσταν (δὲν εἰσπορεῖς νὰ γράφῃς μετὰ τοῦ μαύρου μελάνι καὶ νὰ κάμῃς μεγαλή-ερα τὰ γράμματά σου ; καὶ σὺ ἤρρες τὴν Γιαγιάν· ἔλαβον τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν 8ην Κυριακὴν, πρῶτην-πρῶτην !·) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (κ' ἐγὼ ἐλυπήθηκα πολὺ πού δὲν εἶδα τὸν ἀγαπητόν σου πατέρα, νὰ τοῦ εἶπω διὰ σὲ ὅ,τι ἐπρεπε·) Τερψιθέαν Σαράτση (τώρα ἐλητημόνησες νὰ σημειώσῃς εἰς τὸ γράμμα σου τὸ ψευδώνυμόν σου· πρέπει νὰ το γράφῃς πάντοτε πλησίον τοῦ ὀνόματός σου, ἐκτὸς μόνον ὅταν δὲν θέλῃς νὰ το μεταχειρῶσθῃς·) Σαμιακὴν Σημίαν (ἔστειλα·) Ὁρατὸν Τριανταφυλλάκι (ἔχει καλῶς·) Βρετανικὸν Ἀστέρτα (σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐγγραφὴν σου εἰς τὸ Γυμνάσιον·) Σαβῶν Θ. Ἰωσηφίδην (ἔστειλα·) Ἀναστάσιον Γ. Μακρῆν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπλάωμα·) Ροδὸν τοῦ Ἀπριλίου, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην, Ναυτοπαῖδα (εἰς τὸ χαρτί πού γράφεις τὰς πρὸς

δημοσίευσιν Πν. Ἀσκήσεις, μὴ γράφῃς τίποτε ἄλλο· δὲν τὰ εἶπαμεν ;) Βασίλισσαν Μαρῶ, (τώρα εἶδες πό-τε θὰ γίνῃ ἡ ἄλλη Κυριακὴ· σὲ ἀντασπάζονται ὅλοι·) Ἰπποτὴν Μαντζουράναν (ἔλαβον·) Ἀμυδρὰν Λάμψιν (ναί, ὁ Φιλοθά-ρατος δὲν ἔστειλεν ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν ἤθελῶ διὰ τὴν Νεράϊδαν Μαντζουράναν (ἡ λύπη σου μαρτυρεῖ διὰ τὴν προθυμίαν σου· αὐτὸ δι' ἐμὲ ὀρεῖ·) Δευκὸν Μανουσάκι (δὲν ἤθελῶμεν τίποτε ἀκόμη· ἔρρηξε νὰ ἰδοῦμεν !·) Ἰωνικὴν Ἀκτὴν (πολὺ ἐχάρηκα πού ἔγινες καλὰ· εὐχόμαι πᾶσαν προκοπὴν εἰς τὸν ἀδελφόν σου·) Ἐνδοξὸν Ἡμέραν (δὲν θὰ καταστῇ ὀχληρὰ, ὅσον συγγὰ καὶ ἄν μου γράφῃς· αὐτὸ θέλω, καθὼς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς·) Τί με μέλει (τὸ ἤθελῃς πού ἐρύλαξ τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν σου διὰ τὸ Δευτικῶμα ; τόσον ὥρῃς ἡο-τάς θερμῶς αἰς μου εὐχαριστίας πρὸς τὸν α. Ἀ. Ὀλιχον·) Πρόσεχε Καλὰ, Θαλὴν τὸν Μιλήσιον (ὅχι· ἂν τυχὼν προδοθῇ τὸ ψευδώνυμόν σου, σὺ πρέπει νὰ μοῦ το γράφῃς καὶ νὰ προτείνῃς ἄλλο·) Βίγλαν, Χρυσοστέφανον Ἀπόλλωνα, Ἑμμ. Π. Παπαμάχον (ἔστειλα·) Ναϊάδα (καὶ διατὶ ἤθελες ἰδὼν σου ἀπαντήσω μετὰ τὸν ὀνόμα·) Δὲν πρὶν· τὸ πᾶνός σου ; σὲ βεβαίως δι' ἐμὲ ἐκακοφάνη πολὺ, καὶ δι' ἐμὲ δὲν θὰ ἡττάσῃς ἂν δὲν μάθω, δι' ἡ διδασκαλισσά σου δὲν ἔχει πλέον παράπονον·) Κιουρὰ Α. Ράου (τὸ ἐ-στειλα·) Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Ποταμὸν Εὐρώταν (ἡ ἀλληλογραφία προτείνεται μόνον πρὸς ὁμοφύλους· διάλεξε λοιπὸν καὶ γράψε μοι·) Ζήτην (ναί·) Ὑποψήφιον Δόκιμον (σὲ πιστεύω καὶ ἡσύχασε·) Γλυκύλαον Ἀηδὴν (εἰμὶ πολὺ εὐτυχὴς πού τηρεῖς τὴν ὑπόσχεσίν σου·) Δελφίνα τοῦ Ἰονίου, Κάτασπρον Ἀνράκι, Ἀνακατοσύραν (λαμπρὰ ἡ περιγραφή τῆς ἐδρυμῆς· πόσον θὰ ἐνθουσιάζετο ἡ Δρόσος τῆς Πρωίας ἂν ἤξευρε δι' ἐμὲ ἐνθυμείσται τόσον πολὺ ! (Θέλπουσαν (ναί, ἡο διόρθωσις· ὁ Ἀγγουλογιάτατος ἔστειλε τετραδίον· τοῦ, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς σήμερον σοῦ στέλλω·) Λοιζὴν Μάρκον, Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν (ναί, τί ἄσχημον νὰ εἶνε κανεὶς ἄρρωστος ! τί πικρὰ τὰ γιαιτρικά ! τί ὀχληρὸν τὸ κρεβάτι ! γι' αὐτὰ ὅλα ἀνυπομονῶ νὰ μάθω δι' ἔγινες ἐντελὲς καλὰ·) Τρικέφαλον Ἰόδραν (ἔλαβον·) Δημ. Δίπλαν (πόσον κολακευτικὸν γράμμα, ἀλλὰ καὶ τί καλυγραμμένον !·) Θαλὴν Θεοδωρίδην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Δεκεμβρ.

Ὁ γάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψῃς τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τεμάτια πρ 1

668. Δεξιγρίφος.

Ἄν φλόγγος μιᾶς νήσου προαχθῇ,

Ἀρχαῖος βασιλεὺς θάνασθη.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δεκαβάλλου

669. Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ κάποιον ἀριθμὸν ἑνα γράμμ· ἂν ἀρχιρῇς Μίαν πρόθεσιν γνωστὴν παρευθὺς θιποτελέσης.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιτ. Σαπουράκη

670. Μεταγραμματοδότης.

Κουβαλῶ τὸ φῶρμά μου μετὰ μὲγ· ὑπομονή· Ἡ· ἂν βγάλῃς, Ἰω· ἂν βάλῃς, εὐθὺς γίνομαι . . . σχοινί !

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Λουσιου

671. Αἶνιγμα.

Ὁ ομα κύριον τὸ ἀρσενικόν

Σημεῖον στίβας τὸ θηυκόν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τελευταίου Χελιδόνου

672. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον εἰς τὸν κισσὸν θὰ ἴδῃτε

Ζῶν μικρὸν τὸ δεύτερον, πού ἴσως ἐπὶ σπῖτι [βρῇτε.

Κάποιον ἀρχαῖον βασιλῆα τὸ τρίτον μου σημαίνει Κι· ἀντωνυμία κτητικὴ γιὰ ἄλλο μου σοῦ μένει.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πιγλά

675. Κεκομμένη Πυραμῖς.

1. — Ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν κακοί, οἱ δ' ἀγαθοί.
2. — Ἀπαντες ὅμως θνητοί.
3. — Φοβοῦ τὸν ἄνθρωπον, ὅτι· σὲ κολακεύει.
4. — Ὁ ἥμιονος εἶνε ζῶν ὀρειδιτικόν.
5. — Προτιμῶ ἰδικὴν μου κριθήν, παρὰ σῖτον ἀ- νεικόν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κόδρου

674 — 675. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Πύρρος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Μάρκος
2. Τὸ Ὅρος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Κῆπος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

676. Πρόβλημα.

Ὁ πατὴρ ἔδωκεν εἰς τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ τρεῖς δραχμάς, διὰ νὰ τὰς μοιρασθῶν. Διὰ νὰ μὴ ἐπὶ τὴν ὁμῶς ἕως εἰς τὸ μοίρασμα, διέταξε νὰ λάβῃ ὁ μικρότερος μόνον τὸ ἓν τέταρον τοῦ πο- σου, τὸ ὅποιον θὰ ἐλάμβανεν ὁ μεγαλύτερος. Τί ποσὸν ἔλαβεν ἕκαστος ;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γ Κουτάλα

677 — 678. Ἀπορίαι.

1. — Ἡ μικρὰ Φῶρη ἐρωτᾷ τὴν μητέρα τῆς πῖ συγγένειαν ἔχει μετὰ τὴν Ἑλένην. Καὶ ἡ μητέρα τῆς ἀπαντᾷ : Ἡ μητέρα τοῦ πατέρα τοῦ πατέ- ρα σου, ἡ τοῦ γυναικῆ τοῦ πατέρα τῆς μητέρας τῆς Ἑλένης. Τί τὴν εἶχε λοιπὸν ἡ Φῶρη τὴν Ἑλένην ;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιστάτου

2. — Πῶς εἰσπορεῖ ὁ Ἀγεμοστρόβιλος νὰ μὴν εἶνε, καθὼς εἶπεν ἡ Διάπλασις, υἱὸς τοῦ πατρός τοῦ ;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κεραυ

679. — 685. Μαγικὴ Ἀντωνυμία.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς ἀντωνυμίας, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζονται ἄλλαι τόσας λέξεις :

αἰσία, μῦθος, ἀσκησός, παιδί, λάσως.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τριχαυρονοπούλου

684. Φωνεντόλιπον.

νδρς-χρκτρ-κ-λγ-γ-ρτζ

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

685. Ἑλλιποδύμφωνον.

αηω-α-αη-ααεε.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κόδρου

686. Γρίφος.

ΑΛΛ ΤΟΝ

Γυμνος, ὕμνος, ὕμνος
Γυμνος, ὕμνος, ὕμνος

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 29 Αὐγύστου ἔ

494. Τάλας, ἄλας. — 495. Ἐνεκεν (ἐν, ἐκ, ἐν). — 496. Ἀκίνητος, ἀνίκητος. — 497. Ἄργος, ἄργος. — 498. Χάρος (Χάρα, κόραξ, φθο. ΟΣ). —

499. Α Η Δ Ω Ν. — 500. Η Α Γ Σ Δ Ν Ι Α
Η Δ Ο Ν Η Α ο α γ
Δ Ο Σ Ι Σ Ν ρ ε ρ
Ω Ν Ι Ο Σ Α ρ ο Α
Ν Η Σ Σ Α Θ μ π Κ
Η Ο Ο Ο
Ν Υ
Λ Σ
Ι Α
Δ Ι

501. Μάιος ἄβρεχος
Μούσος ἄμετρος.

502. — 503. 1. Ὁ Βίας ἦτο ἀρχαῖος σφοδρ.

— 2. Ἡ Τήνος εἶνε νῆος τῶν Κυκλάδων.

503. Ὁλκασσα. — 503. Ὅταν κηρυχθῇ νέος Γαλλογερμανικὸς πόλεμος. — 506. Ἡ Σελήνη

τῆς Γῆς δορυφόρος ἐστίν. — 507. Ἡ πεῖνα δὲν περιμένει.